

Tri imenitne reči — vsak jih lahko naredi!

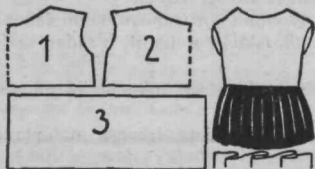
I. Prvak na drogu.

Prerišite povečano sliče 1, 2 in 3 na močno lesenko ali še bolje na tenko deščico za rezljanje in jih izrežite, oziroma izžagajte (številko 1 in 3 po 2krat), pa dobite telovadca! Slika A vam da (2krat izžagana) obe pokončni stojali za drog, ki ju zvežite z dve- ma žebličkoma z izžagano vmesno deščico B skozi četverokotno luknjico (v deščici A), zaznamovano s križcem tako, da se oba dela lahko premikata.

Namesto droga potegnite skozi obe luknjici na vrhu deščic močno vrvco, na kateri naj visi strumni telovadec. Kako napeljete vrvco skozi stranske opore droga in skozi roki prvaka, vam kaže slička C.

Ako stisnete sedaj obe stranski opori pod vmesno deščico B skupaj, se vrvca napne in premakne moža na drogu tako, da nam napravi najlepši večtoč naprej in nazaj tako dovršeno, kakor ga ne more bolje napraviti v resnici noben telovadec, še naši ponosni Sokoli ne, ki se te dni tako odlikujejo v kraljevskem Beogradu.

II. Modni kotiček za punčko.

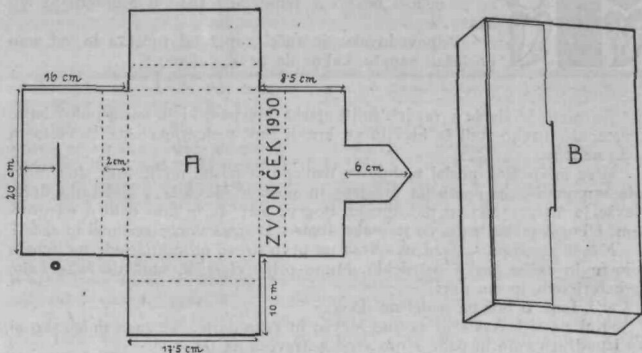
Pa še nekaj za naše mlade čitateljice! Oblečnice z nabranim krilcem! Oblekco izdelate v dveh barvah: živovotek iz bele tkanine, krilce pa v rdeči barvi, ali pa vse skupaj v dveh takih barvah, ki se ujemata med seboj. Številki 1 in 2 sta dela života in ju izrežete iz zganjenega blaga (črtkaste črte pomenijo, kje se blago zga-

ne); številka 3 je pa krilce (izrežite 2krat). Krilce morate nabrati (plisirati), to se pravi, položiti na zgornjem robu v gube.

Ko vse delce sešijete, imate prav mično, moderno letno oblačilce za punčko!

III. Ovojček za »Zvonček«.

Gotovo ste z največjo nestrpnostjo in veseljem pričakovali vsak mesec novo številko vašega lista »Zvončka«, saj ste našli v njem vedno toliko lepega in zanimivega o naši širni domovini in o tujih krajih, o naravnih pojavih in o tehniki. Čitali ste zanimive povestice in čarobne pravljice; smejali ste se smešnicam, bistroumno ste reševali zamotane uganke in zagonetke, pa tudi risali in slikali ste. Pa ne samo to! Še svoje lastne vrstice imate natisnjene v kotičku dobrega g. Doropoljskega. Zato zasluži list, da ravnate z njim lepo in da ga uvrstite, kakor druge vaše knjige, v knjižnico, in sicer na najlepše mesto.

S to številko je zagledala beli dan zadnja številka letošnjega letnika. Kam pa sedaj z »Zvončkom«? Nekateri od vas ga poneso h knjigovezu, da vam ga lično zveže, da boste imeli potem še več veselja z njim. Napravil vam bo iz teh desetih zvezkov prav lepo knjigo.

Pri marsikaterem naših prijateljkov, ki je malce površen, je list gotovo že kaj raztrgan, malo zamazan in zmečkan. Tisti pa, ki je bolj natančen, ga je pa zlagal na svojo knjižno policičko, oziroma v predalček ali pa ga je spravil tako, da ne bo nikdar več zagledal solnca. Tudi to ni pravilno! Koliko veselja bi lahko napravili z »Zvončkom« tudi drugim ljudem, sestricam, bratcem in znancem. Zato naj bo list vedno na vidnem mestu, da vsak, ki ga zagleda, takoj vzkligne: »Aha, Zvonček!« in tudi malo pokuka vanj.

Za tiste torej, ki »Zvončka« ne utegnejo dati vezati, prinašamo v naslednjih vrsticah ne težko delo, ki ga vsak prav lahko izvrši sam in se s tem hvaležno oddolži »Zvončku«, ki mu je vse šolsko leto nudil toliko veselja in zabave. Povedati vam torej hočemo, kako si napravite tak ovojček sami!

Košček lepenke, ki ni treba, da je zelo debela, ima gotovo vsak izmed vas doma. Na to lepenko si narišite lepo z ravnilom sličico A in jo izrežite (mere v centimetrih morajo biti natančne!), črtkaste črtice pa samo zarezite

z nožem, da lepenko na teh mestih lahko upognete. Izgotovljen in sestavljen ovojček je tak, kakor ga kaže slika B. Če potem še spretno napišete ali narišete z debelimi črkami naslov »Zvonček 1930« (tudi z barvicami), imate prav lično knjigo za vašo knjižnico.

JOŽE BAJDA:

Mévše.

tisto o Mévšetu sem vam hotel povedati. Pa saj ste jo morda že čuli? Pri nas doma smo jo znali vsi, in še prav natanko znali od besede do besede. Pozimi smo sedeli zvečer najrajši v temi v »ždičih« (ograjenih klopeh) ob peči in si pravili pravljice. Starejši smo pripovedovali mlajšim. In ko smo si povedali že vse, ki so nam prišle na um, se je oglasil nekdo iz teme: »Pa tisto o Mévšetu še enkrat...«

Pripovedovalec je začel zopet od začetka in vsi smo poslušali napeto, kakor da prvič čujemo.

*

Za vasjo je živela v razdrti bajti starka Marjeta, ki je imela poleg bajte s slamnato streho tudi še hlev in en kravji rep v njem, pa sina Mévšeta in hudo naduho.

»Res mi je Bog poslal naduho v nadlego, a poslal mi je tudi sina Mévšeta v pomoč«, je pomislila Marjeta in poslala Mévšeta v gozd po drva. Mévše je mater Marjeto rad ubogal. Bog ne daj, da bi kdo trdil o nasprotjem! Ubogal je, kaj zato, če je vsako stvar s svojega konca razumel in začel?

Mévše gre torej v gozd in spleza na prvo drevo ob cesti. Sede na debelo vejo in jo začne žagati pri deblu. Mimo pride ciganka, vidi, da žaga vejo, na kateri sedi, in mu pravi:

»Ej, fant, ti boš pa padel na tla.«

»Kaj pa ti le veš!« jo zavrne Mévše in žaga dalje. Ne žaga dolgo, ko si res izpodžaga vejo in pade z njo vred z drevesa na tla.

»Kdo bi si mislil, da ciganka vse ve,« godrnja in se pobira s tal. Seveda bi sedaj rad zvedel še marsikaj drugega od ciganke. Posebno ga mika zvedeti, kdaj bo umrl. Teče za ciganko, jo dohiti in vpraša:

»Ker si vedela, da bom padel z drevesa, mi še povej, kdaj bom umrl?«

»Ko boš trikrat kihnil,« mu razloži ciganka.

Na poti domov je Mévše prvič kihnil. Ustrašil se je in pohitel, da ga smrt že na poti ne dohiti. Ko pa pride domov, ga pošlje mati Marjeta v mlin po meh moke. Na poti v mlin je Mévše v drugič kihnil. Ko pa je napravil, otovorjen z mehomo moke, par korakov iz mlina proti domu, je kihnil — v tretjič. Noge so mu klecnile v kolenih, mrzel smrtni pot ga je oblil. Od samega strahu in pa, da ne bi stoje umiral, se je z mehomo vred zrušil na tla:

»Kar je, je; umrl sem...«

Meh je počil radi padca in moka se je razsula po tleh. Prišla je mlinarjeva svinja in jo žrla. Mévše že ni več poiskoval vstati, le še drl se je na vse grlo:

»Če bi bil jaz še živ, bi mlinarjeva svinja ne žrla naše moke.«

Takšen je bil Mévše.

*